ΙΩΑΝ. Α. ΖΗΡΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

9 (Συνέχεια)

Ἡ ἀλήθεια εἶναι Ντιντῆ μου ὅτι ἐπείσθην γιὰ τὴν ἀγάπη σου, κατάλαβα μ' ἄλλους λόγους ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνεσαι στὴ καρδιά σου γιὰ μένα, εἶναι εἰλικρινὲς, εἶναι ἄδολο, ἐνόησα ὅτι σοῦ τὸ ὑπαπαγορεύει ἡ ἀληθινή σου ἀγάπη τὴν ὁποίαν τρέφεις σὲ μένα. Στ' ἀρχὴ ἐνόμισα Ντινῆ, ὅτι εἶσαι ἕνας Δὸν-Ζουάν, ἕνας γυναικοθύρας, ἕνας ποῦ κυτάει νὰ ἀποπλανήσῃ τὰ φτωχὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ ἔχῃ στὸ μυαλό του οὔτε τή ποραμικρὴ ἰδέα τῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴ καθαρήμου ἀλήθεια σ' ἐνόμισα ὅτι θέλεις νὰ παίξῃς μὲ τὴν καρδιὰ ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσοῦ, ὅτι θέλεις νὰ περάσῃς τὴν ὥρα σου, ὅπως συνήθως κάμνουν οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς μας γενικῶς χωρὶς καμμία ἐντελῶς ἐξαίρεσ , γι' αὐτὸ σ' ὁρκίζομαι δὲν ἔδωκα καμμία προσοχή σὲ σένα καὶ γι' αὐτὸ ἐξηγεῖται ἡ ἀλήθεια ποῦ πρὸ ὀλίγου σοῦ ἐκμυστηρεύθηκα, ὅτι δηλαδὴ «δὲν αἰσθάνεμαι τίποτε, μὰ ἐντελῶς τίποτε στὴ καρδιά μου γιὰ σένα» βλέπει ὅτι ἐφέρθηκα σὰν μιὰ εἰλικρινὴς κόρη ἢ ὄχι Ντιντῆ;

—Ναὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀλλά....

—Στάσου Ντινῆ πρῶτα πρῶτα μὴ βιάζεσαι καὶ κατόπιν μὴ μὲ διακόπτεις: Σοῦ ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι ἐφέρθηκα τόσον εἰλικρινὴς ὅσον πιστεύω καμμία κόρη τῆς ἡλικίας μου δὲν θὰ ἐφερνόταν ἔτσι, γιατὶ ἂν ἤμουνα διπρόσωπη δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα, φυσικὰ, τὴ πικρὴ αὐτὴ ἀλήθεια, δὲ θὰ σοῦ ἔκαμνα τόσα κοπλιμάν, μποροῦσα κάλλιστα νὰ ὑποδυθῶ ἕνα πρόσωπο ἐμμανῶς ἐρώσης γυναικὸς καὶ κατόπιν ὅπου τὸ βγάλῃ ἡ ἄκρη. ἢ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάμω;

—Μποροῦσες, ναί.

—Ἔ! τότε λοιπὸν μή μὲ κακίζεις, γιατὶ βλέπεις δὲν κατέφυγα σὲ τέτοια χαμερπῆ μέσα, σὲ μέσα ἀνάρμοστα σ' ἕνα κορίτσι τιμίου χαρακτῆρος, σ' ἕνα κορίτσι ποῦ ὡς μόνη προῖκα ἔχει τὴν τιμιότητά της καὶ τὴν εἰλικρινῆ της καρδιά.

—Μὰ γιατὶ Λίνα μου μοῦ τὰ λὲς αὐτά; φθάσε μιὰ ὥρα γρηγορότερα στὸ προκείμενο γιατὶ ἡ ἀνυπομονησία μου ἔφθασε σ' τ' ἀπροχώρητο.

—Σοῦ λέγω καὶ πάλι Ντιντῆ νὰ βιάζησαι καὶ νὰ μετριάσῃς τὴν ἀνυπομονησία σου γιατὶ θὰ διακόψω ἀμέσως πᾶσα συζήτησι·

Μ' αὐτὰ λοιπὸν ποῦ σοῦ εἶπα ἀνωτέρω κατάλαβα πῶς δὲν ἀνήκεις στὴ χορεία τῶν νεαρῶν αὐτῶν Δανδήδων, ἀλλ' ὅτι ἀνήκει σὲ χορεία ἀνωτέραν, κατάλαβα ὅτι ἐμπνέεσαι ἀπὸ αἰσθήματα ἀληθινῆς ἀγάπης, ἀπὸ αἰσθήματα λατρείας ἀκραιφνοῦς, ἀπὸ αἰσθήματα ἰδανικὰ, ἄδολα, ἁγνὰ γι' αὐτὸ κατόπιν σοῦ εἶπα ὅτι θὰ πιέσω τόν ἑαυτό μου, νὰ μὴ μείνῃ ἀπαθὴς δι' ὅσα μπροστά του ἐκτιλίσσονται.

—....

Ἀλλὰ δυστυχῶς Ντιντῆ μου, χωριζόμεθα ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ἀπό ἕνα χάος, τὸ ὁποῖον πολύ δύσκολα, γιὰ νὰ μὴ εἰπῶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον, νὰ τὸ ὑπερπηδήσουμε.

—Τὶ λὲς Λίνα, μὲ τρομάζεις! ποιὸ, ποιὸ, εἶναι αὐτὸ χάος ποῦ σὲ κάνει τόσο δυστακτική; λέγε λοιπόν.

—Θὰ στὸ πῶ : εἶναι τὸ ΧΡΗΜΑ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ ἡ διαφορὰ τῆς ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ΜΑΣ τὴν ἄλλη

—Χά!...χά!. χά!...αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποῦ σὲ τρομάζει, αὐτὸ εἶναι τὸ ΧΑΟΣ αὐτὸ πρὸ τοῦ ὁποίου ἰλιγγιᾶς;

—Ναὶ αὐτὰ τὰ δύο εἶναι τὰ μόνα ἐμπόδια ποῦ παρεμβάλλονται στὸ δρόμον μας· γελᾷς; γιατὶ παρακαλῶ; σοῦ εἶνοι τόσον ἁπλοῦ στατα ζητήματα αὐτά;

—Τόσον ἁπλούστατα, ὅσον δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, μπρὸς στὴ μεγάλη μου ἀγάπη τὰ θεωρῶ ὅλα μηδὲν, δὲν λογαριάζω τίποτε.

—Ὅμως ἔχεις γονεῖς εὐγενεῖς, πλουσίους, ἔχεις συγγενεῖς ἀριστοκράτας.

—Καὶ μ' αὐτό τί;

—Θὰ σὲ ἐμποδίσουν μὲ πάντα τρόπο νὰ συζευχθῇς κόρη πτωχὴ κατ' ἄσημον.

—Καὶ ἄνδὲν τὸ ἐπιτύχουν;

—Θὰ σοῦ τὸ ἐπιβάλλουν δικαιωματικῶς μήπως δὲν εἶσαι τέκνον των;

—Δὲν θὰ τὸ κάμουν Λίνα, ὄχι δὲν θὰ τὸ κάμουν.

—Καὶ ὅμως φοβοῦμαι.

—Οἱ γονεῖς οἱ ἰδικοί μου διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλουτοκράτας.

—Εἴδε. Ἀλλὰ μὴ ξεχνᾷς ὅμως ὁ χρυσός γαλίζει καὶ θαμβώνουν οἱ ἔχοντες αὐτόν.

—Σοῦ λέγω καὶ πάλι Λίνα μου ὅτι οἱ φόβοι σου αὐτοὶ οἱ περιστρεφόμενοι εἰς τὴν ἀντίδρασιν τῶν γονέων μου ἄ; διαλυθοῦν γιατὶ τὸ ὑπεροπτικόν των «ἐγώ» τιθασεύεται μὲ μία μόνη παράκλησί μου, μ' ἕνα μου μόνον βλέμμα μεταβάλλονται αὐτοστιγμεὶ σ' ἀβλαβῆ καὶ ἄκακα πρόβατα. πρέπει δὲ νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψει σου Λίνα μου ὅτι τοὺς εἶμαι τὸ πρῶτο καὶ τελευταῖο του παιδὶ καὶ σ' ὅτι ἐγὼ προβῶ σὲ διαβεβαιῶ ὅτι θὰ γείνῃ ἐμέσως ἀσπαστόν, οὐδεμία ἀντίρρησις δὲν χωρεῖ εἰς τὰς ὀρέξεις, ἕκαστος λόγος εἶναι δι' αὐτοὺς καί μία προσταγή.

—Μπορῶ νὰ βασισθῶ 'στὰ λόγια σου;

—Δὲν εἶναι λόγια Λίνα εἶναι ὁλοφάνερη ἀλήθεια τὴν ὁποίαν θὰ καταλάβῃς ἂν μὴ αὔριον, καὶ τοῦτο γιατὶ ἔχω τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων μου, τοὐλάχιστον μεθαύριον.

—Τί; πῶς;

—Ναὶ Λίνα μου ἡ αὐριανὴ ἡμέρα εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς γεννήσεώς μου.

—Τὶ σύμπτωσις!

—Καὶ εὐκαιρία συνάμα· αὔριον λοιπὸν θὰ κάμω λόγο τῆς μαμᾶς γιὰ τὸ φλέγον ζήτημα αὐτὸ μας· δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς Λίνα πόση χαρὰ θὰ τῆς προξενήσῃ καὶ τοῦτο γιατί καί τοι ἐπανειλημμένως μοῦ ἔκαμνε προτάσεις γάμου, ἐγὼ ἐν τούτοις τὴν ἤκουα σὰν νὰ μοῦ ἐξιστοροῦσε κανένα γεγονὸς ἥκιστα ἐνδιαφέρον σὲ μένα, γιατί...

—Γιατὶ φυσικὰ θά εἶσθε κατὰ τοῦ γάμου.

—Ναὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

—Μά...!

—Νά! Τὸν γάμον τὸν θεωροῦσα ὅτι εἶναι σκλαβιὰ τόσο γιὰ τὸν ἄνδρα ὅσον καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα· τώρα μάλιστα καθώς κατήντησε!!!

—....

—Ναὶ δὲν σοῦ λέγω πρὶν ὁ γάμος ἦτο ἕνα μεγαλοπρεπέστατο παλάτι, ἕνα φρούριο ἀπόρθητο, ἕνα φρούριο σωστό χτισμένο ἀπὸ τὴν ἀληθινή κοινωνία, ἦτο ἕνα πρᾶγμα ἀνεχτίμητο, ἦτο τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, μὰ τώρα, τὴν ἐκφυλιστικὴ αὐτὴ ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα κοινωνικό ἐρείπιο..

—Δὲν ἔχεις καθ' ὅλου δίκηο Ντιντή, νὰ λὲς ὅτι ὁ γάμος εἶναι σκλαβιὰ, πρὸ παντὸς σ' τὸ φῦλο μου, γιατί θὰ εἶναι πολὺ κουτὸ τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ποῦ θὰ προτιμᾶ ἀπέναντι στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, νὰ πνίγεται στὰ δίκρυα, ν' ἀναστενάζῃ, νὰ μαραίνεται μέσα στὴ κατασκότεινη ἐκείνη φυλακὴ τοῦ σπητιοῦ της καὶ νὰ περιφρονῇ τὸ γάμο, τὴν γλυκειὰ αὐτὴ τοῦ ἡλίου ἀχτίδα, τὴν εὐτυχία ποῦ στέλλει ὁ Θεὸς, τὴ μπόρτα π' ἀνοιγει ἡ ζωή. Ἀκοῦτε νὰ διστάζῃ νὰ ἐκλέξῃ τὴν εὐτυχία, τὴ χαρί, τὸ φῶς! Ξεύρεις Ντιντῆ πόσοι ζοῦνε εὐτυχεῖς μετὰ τὸν γάμο; Χιλιάδες; Ἑκατομμύρια!

—Ἀκοῦς ἐκεῖ πῶς δὲν ξέρω. Οἱ βλάκες οἱ ἀμόρφωτοι ἐκεῖνοι ποῦ δὲν γνωρίζουν γιατὶ παντρεύονται, ἐκεῖνοι ποῦ παντρεύονται γιὰ τὸ χρῆμα ποῦ ἔχει ἡ γυναῖκα, γιὰ τὴν ἡδονή, γιὰ τὴν ἀνάπαυσι. Εὐχαριστημένοι νὰ ζοῦνε ἐκεῖνοι ποῦ παντρεύονται γιὰ τὸν τύπο, χωρὶς νὰ ἀποβλέπουν καὶ σὲ ἀκότερο σκοπό Ἄκουσέ το ἄλλη μιὰ φορὰ, Λίνα, ὁ γάμος ὅπως εἴμαστε τώρα, εἶναι χείμαιρα, εἶναι ὄνειρο ἰδανικό, μὰ... ἐφικτο.

—Οὔφ! καϋμένε Ντιντῆ, ἄφησε τὴν ἀνεαρὴ αὐτὴ συζήτησι, κάτι ἰδέες σκουριασμένες ἔχεις, κάτι ἰδέες ἀλλόκοτες καὶ τώρα ἀπορῶ πῶς ...

—Κατάλαβα τὴν ἀπορίαν σου καὶ σὲ δικαιολογῶ Θέλεις νὰ πῇς πῶς ἔχω μὲ τέτοιες ἰδέες θὰ κάμω αὔριο λόγο 'στὴ μαμά μου γιὰ γάμο;

—Ἀκριβῶς αὐτὸ θέλω νὰ μάθω.

—Στὸ ἀντίκρυσμα τῶν ματιῶν σου Λίνα, ἐγκατέλειψα ἀρχάς καὶ ἰδέας.

—Ὄχι δὰ Ντιντή τὰ λὲς τόσο τραγικά.

—Νομίζω ὅτι καὶ ἡ ἰδία πρὸ ὀλίγου ὡμολόγησες τή μεγάλη αὐτή δύναμι μὲ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀγάπησα τὸ ἴνδαλμα τῆς καρδιᾶς μου

—Ὥστε λοιπὸν αὔριο, θὰ εἶνε ἡ κρίσιμος γιὰ μᾶς, ἡμέρα.

—Σοῦ λέγω καὶ πάλι ὅτι τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ μένα στὴ μαμά μου μόνον μία ἁπλῆ ἀνακοίνωσι θὰ κάμω καὶ τίποτε περισσότερο.

Καὶ ἀμέσως διευθύνθησαν, πρὸς τὴν ἅμαξαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθόντες ἀνῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ & ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ-ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ